

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2317/2025
22.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Владимирци“ из Владимираца, чији је пуномоћник Марија Данојлић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 28/25 од 02.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 28/25 од 02.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви П1 9/22 од 27.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је код туженог засновао радни однос на неодређено време са пуним радним временом даном ступања на рад – од 30.11.2016. године, на основу закљученог Уговора о раду број .. од 29.11.2016. године, да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 28.11.2018. године којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број .. од 29.11.2016. године, те обавезе тужени да тужиоца врати на рад, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 342.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од извршности пресуде до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења, а одбијен захтев да се обавезе тужилац да туженом накнади трошкове од још 63.000,00 динара од досуђеног износа од 342.000,00 динара до траженог износа од 405.000,00 динара, са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 28/25 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви П1 9/22 од 27.09.2024. године, тако што се одбија захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 312.750,00 динара са законском затезном каматом, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви, П1 9/22 од 27.09.2024. године у одбијајућем делу у односу на тужиоца, као и у преосталом усвајајућем делу у односу на одлуку о трошковима парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по основу уговора о раду на одређено време број .. од 21.09.2015. године, као и по основу више закључених анекса тог уговора, био у радном односу код туженог на одређено време на пословима ... у периоду од 21.09.2015. године, закључно са 07.07.2016. године. Тужени је са тужиоцем засновао радни однос због повећаног обима посла, с тим да уговор може бити раскинут ако се обим посла смањи, односно ако престану разлози због којих је закључен. Решењем туженог број .. од 07.07.2016. године, тужиоцу је са наведеним датумом, отказан уговор о раду од 21.09.2015. године са анексима, због престанка потребе за његовим радом, због чега је тужилац поднео тужбу за поништај наведеног решења, као и за накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора, коју тужбу је повукао, јер га је тужени вратио на рад решењем од 06.04.2017. године, са наведеним датумом. Уговором о раду број .. од 29.11.2016. године, тужилац је поново засновао радни однос на одређено време због повећаног обима посла, а ради обављања послова Тужилац је ступио на рад 30.11.2016. године, с тим да, према Уговору о раду, радни однос траје до 28.11.2018. године, али да може бити раскинут и раније ако престану разлози због којих је закључен. Побижаним решењем тужиоцу је, са даном 29.11.2018. године, отказан уговор о раду због истека рока на који је заснован. Истог дана наведено решење је достављено тужиоцу. У време доношења побијаног решења код туженог је на радном месту ... било систематизовано укупно пет извршилаца, од тога троје на неодређено време, два запослена на одређено време који су финансирани средствима Републичког фонда за здравствено осигурање и два запослена на одређено време који су финансирани средствима општине Владимирци.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог Дома здравља „Владимирци“, дана 03.10.2019. године, налазећи да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 37. Закона о раду, већ да се имају применити одредбе Закона о буџетском систему, којима је прописана забрана

заснивања радног односа са новим лицем, ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, а које су *lex specialis* у односу на Закон о раду.

Врховни суд налази да се неосновано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Према одредбама члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05... 75/14), уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); прекид краћи од 30 дана не сматра се прекидом периода из става 2. овог члана (став 3); ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Законом о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 54/09 ... 95/18), који је био у примени у време настанка спорног односа, прописано је у члану 27е став 34. да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2019. године. Изузетно од става 34. овог члан, радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства; укупан број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основима, код корисника јавних средстава, не може бити већи од 10% укупног броја запослених; изузетно од става 36. овог члана, број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама, код корисника јавних средстава, може бити већи од 10% укупног броја запослених, уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства (ст. 35-37). Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона односно прописа, у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

И према ставу Врховног суда, одредбе Закона о буџетском систему којима се прописује забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа са одређеног на неодређено време, што произлази из члана 105. Закона о буџетском систему. Наиме, прописи којима се ограничава број запослених на неодређено време су императивног карактера и не могу бити дерогирани презумпцијом преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време ако би она довела до повећања броја запослених на неодређено време у односу на максимално утврђени број запослених на неодређено време код послодавца који као корисник јавних средстава подлеже законским ограничењима.

Имајући у виду изложено, а како је тужени корисник јавних средстава, то се на њега односи забрана новог запошљавања, односно заснивања радног односа мимо претходно прибављене сагласности надлежног органа.

Поред тога, неприхватљиво је становиште изнето у ревизији да се оваквим тумачењем Закона о буџетском систему нарушавају одредбе чл. 32. и 60. Устава Републике Србије. Одредбе Устава регулишу начела и представљају опште норме чија се примена даље разрађује посебним законским прописима. Одређеним законским прописима могу бити суспендоване одређене одредбе других законских прописа, а који припадају законима истог ранга у погледу важности, што је и овде случај, јер Закон о буџетском систему у паралели са Законом о раду представља закон општег карактера, али с обзиром да Закон о буџетском систему садржи посебну норму као *lex specialis*, то је иста морала бити примењена под условима којима је прописано.

С обзиром на све изложено, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП, одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић